Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №14 (89) 16 ЛИПНЯ 2021 РОКУ

День села в Білоцерківській ТГ першими відзначили жителі Огирівки

День села – це гарний привід зібратися разом, усією громадою, а також підбити підсумки зробленого, окреслити перспективи на майбутнє, висловити повагу до шанованих людей, приділити увагу наймолодшим...

Так традиційно склалося, що Дні села в нашій громаді зазвичай відзначають у той день, коли було храмове свято. Давно вже немає тих храмів, та в народній пам'яті лишилися спомини і про величні церковні споруди, й про святкові служби з гучними церковними передзвонами, й про те, як на храмові свята з'їжджалися люди з навколишніх сіл: у Бірках – на Трійцю, в Огирівці – на День апостолів Петра й Павла, у Красногорівці – на святого Пантелеймона, а в Балаклії – на Покрову...

Тож першими на території Білоцерківської громади День села відзначали зазвичай мешканці Бірок. Проте цього року святкування вирішили відкласти, щоб не провокувати поширення коронавірусу. А в Огирівці все ж ризикнули, й 12 липня 2021 року, рівно через два роки після останнього свята, таки провели цей захід.

Цьогорічний День села вражав великою кількістю артистів-аматорів, які долучилися до свята й облаштували на галявині перед клубом свої локації. У світлиці доброї мольфарки (Валентина Маюра) можна було отримати знахарську пораду, як от лікування травами, заговори, пророцтва тощо. Знайшлося місце для ексклюзивної вареничної діда Панаса, який разом зі своєю Одарочкою запрошував скуштувати вареники з вишнями, сиром і капустою. Завітав на свято справжній індіанець із Сальвадору з дивним ім'ям Піпіліо (Анатолій Гнідаш), який своїм запальним танцем і заклинаннями умовив сільського голову І. В. Лещенка купити в його помічниці (Світлана Маюра) чарівний амулет.

Для дітвори працювала «Весела країна дитинства»: діти стрибали на батуті, лазили по казковій надувній гірці, каталися на машинках, ласували імбирними пряниками, які за особливим рецептом приготувала майстриня-педагог Наталія Іванівна Шостак.

Найбільше людей юрмилося коло вареничної діда Панаса (Миколи Самовика). Тож хитрий дід вирішив пригощати своєю стравою лише тих, хто дасть правильну відповідь на його загадки. А гостра на язик Одарочка (Валентина Бондар) ще й пропонувала бажаючим для розігріву наливочки чи самогону на вибір. Та от біда: чомусь більшість загадок діда крутилися навколо тієї самої непристойної теми, яка мусила декого розгублюватися й червоніти. А господарка брала вареники «голими» руками, нехтуючи елементарними правилами гігієни...

Привертали увагу майстерно й напрочуд дотепно виконані декорації, а також різноманітні фотозони, де всі бажаючі могли увічнити в кадрі своє перебування в Огирівці. Це справа рук уже згаданої Валентини Бондар – бібліотекарки й художнього керівника клубу. До речі, цього року додалися нові яскраві фотозони: морозиво, воли з возом, козак і клоун на велосипеді з повітряними кулями.

Була на святі й виїзна торгівля сувенірами та шашликом.

Далі на стор. 2

Біля вігваму індіанця Піпілі І. В. Лещенко купує «чарівний» амулет.

Світлиця доброї мольфарки.

У Балаклії, Рокиті й Корнієнках шукали квітку папороті

У ніч із 6 на 7 липня в Україні відзначають одне з найпоетичніших і водночас наймістичніших свят – Івана Купала. Воно символізує нерозривний зв'язок людини з природою й наповнене поклонінням сонцю, воді, траві тощо.

Наші пращури вірили, що в Купальську ніч усі рослини, вода й вогонь мають магічну силу. А ще вночі на коротку мить розквітає папороть, і той, хто знайде її квітку, буде щасливим. І саме цієї ночі прокидається вся нечисть: водяні, русалки, відьми...

Трохи історії

Це веселе народне свято бере свої витоки з давніх давен. Раніше його присвячували язичницькому богу родючості Купалі та відзначали у день літнього сонцестояння 22-24 червня. За легендою, цієї ночі грали весілля Купала та Марени, що символізувало поєднання двох стихій – води і вогню, чоловічого й жіночого начал.

Святкування починалося звечора і крутилося навколо вогнища, його наші пращури вважали Сонцем в утробі матері.

Люди водили хороводи навколо багаття й стрибали через нього, щоб очиститися й отримати сили. Закохані пари перестрибували разом, узявшись за руки. Вважалося, що після цього життя стане щасливішим, а любов – міцнішою. Люди вірили, що якщо цієї ночі в багатті спалити сорочку хворого, він швидко одужає. Іноді через купальські багаття проганяли худобу, щоб уберегти тварин від мору.

Після прийняття християнства церква тривалий час боролася зі святкуванням Купали. Зрозумівши, що всі спроби викреслити традицію з народної пам'яті марні, вирішила переформатувати свято в церковне.

Далі на стор. 4

Учасники театралізованого дійства «Віночки заплітайте, на Купала поспішайте» поспішають на берег Псла у Балаклії.

День села в Білоцерківській ТГ першими відзначили жителі Огирівки

Закінчення. Початок на стор. 1

Після театралізованого дійства перед клубом глядачі дружно перейшли до зали, де на них чекав святковий концерт. Відкрили його наймолодші артисти: учасники дитячого вокального ансамблю «Промінчик» Огирівського сільського клубу. З вітальним словом до присутніх звернулися Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко та його заступниця Надія Іванівна Доброскок.

– Я вітаю всіх, хто знайшов час побувати на святі села Огирівка, – сказав очільник громади. *– Села невеличного, села мальовничого, села з добрими традиціями, з дружніми, працьовитими людьми. Цим святом ми розпочинаємо традиційні святкування Днів села у нашій громаді, і ви перші в цьому календарі заходів. Тож я щиро вдячний усім жителям Огирівки: тим, хто тут виріс, хто тут працює, хто творить історію рідного краю, береже його традиції.*

Надія Іванівна Доброскок у своєму виступі завірила присутніх, що це свято єднає усіх навколо їхньої маленької батьківщини, поєднує минуле, сьогодення й майбутнє. Вона подякувала усім односельцям, які працюють у різних сферах, і своїм ентузіазмом сприяють добробуту, благоустрою та культурному розвитку села.

– На території села проживає 255 жителів, у яких є спільне бажання: бачити село красивим і перспективним, – сказала вона. *– Я дякую людям старшого покоління за їхню мудрість і життєвий досвід, за їхню допомогу молоді в підтримці і примноженні традицій рідного краю. Усім вам бажаю миру, міцного здоров'я, добра, достатку, благополуччя і гарного настрою на сьогоднішньому святі.*

А далі музичні номери глядачам дарували народний вокальний ансамбль «Оберіг» під керівництвом Григорія Серьожкіна, ансамбль «Веселі молодички», родинний дует «Верес» у складі Григорія та Леоніда Недоїдків, Світлана Недоїдок, Світлана Черніченко, Галина Моцаренко, Тетяна Облан, Валентина Маюра, Світлана Маюра, Людмила Чугуй, Неля Щербак, Любов Молдавчук, Валентина Бондар.

Світлана Маюра не лише чарувала глядачів своїм вокалом, а й була чудовою ведучою концертної програми. Щирий сміх і гучні оплески в залі викликали виступи юного виконавця гуморесок Володі Лукаша та його мами Любові Молдавчук. Порадували присутніх і учасники театрального колективу «Фаворит» (художній керівник Валентина Бондар) гумористичною сценкою.

На Огирівській сцені дарували свої виступи й аматори Білоцерківського будинку культури: Наталія Лук'янець і танцювальний колектив «Кумоньки». У концерті взяли участь і студентка Київської консерваторії, талановита уродженка села Катерина Мелексенко та її чоловік Богдан.

Як і годиться, на святі привітали найстарших жителів Огирівки: Пелагію Федорівну Писанець і Ганну Никіфорівну Мизин.

Вітали піснею й сімейні пари, які цього року святкують ювілеї подружнього життя, та жителів, які відзначають ювілейні дні народження. Згадували уродженців села, які захищали й захищають наш спокій на Сході України.

А після музичної програми всі присутні на святі могли посмакувати смачнючою козацькою кашею. Її зварив на багатті незмінний огирівський кухар Сергій Зубко. Завершився День села в Огирівці святковою дискотекою.

Насамкінець хотілося б подякувати всім причетним до організації Дня села, а особливо спонсорів: ТОВ «Білагро» (засновники – Віктор Володимирович і Юрій Володимирович Кордубани), фермерські господарства Анатолія Миколайовича Каленіченка, Руслана Юрійовича Верещаки, Сергія Васильовича Пономаренка, Віталіни Олексіївни Доброскок, Сергія Миколайовича Садового.

Сергій МИКОЛЕНКО.

Цього року біля клубу з'явилися нові яскраві фотозони.

Наймолодші учасники концерту – дитячий вокальний ансамбль «Промінчик».

Незмінний огирівський кухар Сергій Зубко.

Біля вареничної діда Панаса.

Турнір пам'яті Володимира Демиденка

У Рокиті вже стало традицією відкривати футбольний сезон проведенням турніру на кубок пам'яті воїна-афганця Володимира Демиденка.

19 червня в черговий раз гравці та любителі футболу зібралися на місцевому стадіоні, щоб провести змагання з міні-футболу на приз імені воїна–інтернаціоналіста Володимира Демиденка.

Підтримати команди-учасниці на місцевий стадіон прибули Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко, сестра Володі Олена Олексіївна Корнійчук та її родина.

З вітальними словами до спортсменів та гостей звернувся сільський голова Іван Васильович Лещенко. Він наголосив, що проведення турніру є дуже важливим, адже саме такі заходи бережуть пам'ять про наших земляків, яких, на жаль, уже немає поруч з нами, але які за життя стали гідним прикладом для наслідування молодого покоління. Очільник громади побажав учасникам змагань вдалих стартів, спортивного азарту, легкості й перемоги.

Сестра Володі Олена Олексіївна подякувала всім, хто пам'ятає Володю, хто прийшов на змагання, а на завершення свого виступу побажала всім командам успіхів.

Участь у цьогорічних змаганнях узяли любительські футбольні команди: «Рокита», «Громада» (с. Білоцерківка), «Олімп» (ТОВ «Великобагачанський комбікормовий завод»), та Команда любителів футболу Газового господарства.

Поділені жеребом команди змагалися між собою в чотирьох матчах, які визначили учасників фінального двобою. Фінальна зустріч між гравцями ЛФК «Рокита» та ЛФК «Громада» завершилася нічиєю, а після серії пенальті з рахунком 5:4 чемпіоном стали господарі поля – ЛФК «Рокита».

Переможців та учасників турніру нагородили кубком і відзнаками в різних амплуа. Так, звання й нагороду найкращого воротаря отримав Станіслав Штанько (ЛФК «Рокита»). Найкращим нападником визнали Вадима Бабенка (КЛФ Газового господарства). Нагороду найкращого захисника здобув Едуард Васильченко (ЛФК «Громада»), а найкращим півзахисником став Іван Нечай (ФК «Олімп»).

А ще кожна команда та сестра Володі Демиденка отримали з рук очільника громади Івана Васильовича Лещенка кораві, які у вигляді спонсорської допомоги надало керівництво комбікормового заводу.

Висловлюємо щиру подяку всім спонсорам та командам за активну участь у проведенні турніру.

С. В. КОЗАРЕНКО,
заступник сільського голови.

Білоцерківський сільський голова Іван Лещенко (крайній ліворуч), сестра Володі Демиденка Олена Корнійчук і заступниця Білоцерківського сільського голови Світлана Козаренко (праворуч) із командою-чемпіоном – ЛФК «Рокита».

Катерина Опря: «Фінансовий відділ – це стратегічне серце ПП «БіАГР»

Фінансовий директор ПП «БіАГР» К. В. Опря.

У перекладі з німецької слово «бухгалтер» означає книгознавець. Раніше надходження та витрати фінансових коштів і товарно-матеріальних цінностей записували в товстелезні книги. Вели їх спеціально навчені чоловіки. Проте у наш час професія бухгалтера отримала жіноче обличчя: за статистикою, 85% бухгалтерів у світі – це представниці прекрасної статі.

Такий стан справ пояснюється особливістю бухгалтерської праці, що вимагає зосередженості, точності та посидючості.

Команда професіоналів

– Бухгалтер – це професія, яка на перший погляд здається легкою. Насправді ж за зовні тихим та спокійним процесом стоїть героїчна витримка та клопітка праця, щоденний контроль та сумлінність, цифрова педантичність та «паперовий» перфекціонізм, – говорить фінансовий директор ПП «Білоцерківська агропромислова група» Катерина Опря. *– У бухгалтерію як вид діяльності люди приходять за покликанням, бо без фанатичної любові до своєї справи успіху не вийде. Для кожного фахівця його ділянка обліку – це місце його професійної творчості, його самоствердження, самовдосконалення та професіоналізму.*

Катерина Володимирівна працює на ПП «БіАГР» сьомий рік. До цього була економістом на вугільному підприємстві. Та коли 2014 року почалася війна на Сході України, вона з мамою, чоловіком і маленькою донечкою, якій тільки-но виповнився рік, змушена була переїхати з-під Горлівки у Велику Багачку.

Спочатку К. В. Опря працювала у відділі збуту ПП «БіАГР». Грамотну й ініціативну працівницю помітили й перевели до відділу постачання на посаду товарознавця, а потім підвищили до заступника директора з постачання. У березні 2020 року К. В. Опря стала фінансовим директором молокопереробного підприємства.

– Моя кар'єра в Білоцерківці складалася досить вдало, адже на підприємстві цінують та заохочують ініціативних професіоналів, – свідчить Катерина Володимирівна. *– Ще один плюс роботи на великому й успішному підприємстві – дружна й згуртована команда фахівців, які охоче діляться знаннями та досвідом. У нас працює дуже професійний фінансовий відділ, де кожен працівник – справжній гуру бухгалтерського обліку.*

Злагоджена робота

– Катерино Володимирівно, якщо можна, розкажіть докладніше про роботу фінансового відділу та його працівників...

– Увесь процес виробництва починається з надходження на підприємство молока, яке вже майже два десятиріччя обліковує та контролює бухгалтер Тетяна Григорівна Титаренко. Щодня її копітка та відповідальна робота стає фундаментальною для подальшого обліку виробництва. Її професійність зростала разом із обсягами виробництва, яке зараз сягає 300 тонн молока за добу.

Далі «естафетну» облікову паличку приймає справжній майстер своєї справи – Алла Михайлівна Лиходід. Саме до неї як до супервідповідального та грамотного фахівця з обліку товарно-матеріальних цінностей звертаються колеги й працівники інших відділів. Знання та компетенція Алли Михайлівни є прикладом для нових членів колективу.

Усю бухгалтерську сторону процесу продажів сумлінно контролює заступник головного бухгалтера зі збуту Світлана Іванівна Шарай. Ретельно контролювати кожне відвантаження та документацію, спілкуватися з кожним торговим агентом та водієм – це дуже складна місія, на яку здатен лише справжній фанат своєї справи.

– Ви з таким захопленням говорите про своїх підлеглих...

– Бо вони цього заслуговують! А ще цього року в нашому колективі є ювілярка – Ольга Григорівна Городнича, бухгалтер із послуг. Її фронт роботи – це насамперед системна праця з підрядними організаціями та виконавцями послуг. Попри те, що це дуже копітка дільниця обліку, в Ольги Григорівни завжди все зроблено своєчасно й панує повний порядок.

Я ніколи не бачила Ольгу Григорівну в поганому настрої навіть у періоди важливих та масштабних звітів, звірок, проектів. Вона – наче сонечко: завжди з посмішкою й випромінює оптимізм.

Усі досвідчені бухгалтери залюбки діляться знаннями та досвідом із новими членами команди. Зовсім недавно в наш колектив прийшла новий економіст Наталія Озерна, яка під керівництвом головного економіста Тетяни Вікторівни Гнідої обов'язково стане компетентним професіоналом, закоханим у свою справу.

Життя прекрасне

– Без бухгалтерів не обійдеться жодне підприємство, жодна організація або бізнес-проект, – підсумовує К. В. Опря. *– Праця бухгалтера частіше непомітна, проте саме на ній базується успіх підприємства. Тож фінансовий відділ – це стратегічне серце нашого підприємства.*

У нас налагоджені оптимальні процеси переробки сировини й виробництва готового продукту – це результат спільної роботи економістів і бухгалтерів. Кожен працівник своєчасно отримує достойну заробітну плату, а бюджет – податки.

У день професійного свята я щиро бажаю всім працівникам фінансового відділу справжнього щастя та задоволення від усього: від життя, роботи, відпочинку, родини, колективу, зарплати та можливостей. Життя прекрасне, любіть його!

– Дякую за розмову.

Спілкувалася Дарина СОЛОДКА.

Коли робота дарує задоволення

Робота бухгалтера може видатися комусь рутинною і нудною: суцільні цифри, постійно повторювані операції, відсутність творчості... Однак це лише поверхове враження. Насправді в роботі бухгалтерів вистачає і творчості, й різноманіття...

Ми зустрілися з досвідченими бухгалтерами ПП «БіАГР» і почули від них захоплені розповіді про їхню професію.

Світлана Іванівна Шарай, заступник головного бухгалтера зі збуту:

– Коли 1997 року я закінчила школу, професія бухгалтера була досить затребуваною: в Україні розвивався бізнес, створювалися нові підприємства, й фахівці-бухгалтери були на розхват. Я обрала цю спеціальність із розрахунку, що завжди зможу знайти роботу. Вступила до СПТУ №49 (тоді там був курс бухгалтерів) і паралельно – на заочне відділення Полтавського сільськогосподарського інституту.

Коли стала працювати бухгалтером, то зрозуміла: це моє, й іншої професії мені не потрібно. Та я, мабуть, і не зможу кимось іншим працювати.

Але бухгалтером я стала не одразу: 1999 року прийшла на Білоцерківський молочний завод як заготівельник молока. Ми їздили по селах і купували в селян сировину для заводу. За кілька місяців мені запропонували перейти в бухгалтерію: там саме звільнилося місце.

Професія бухгалтера вимагає зібраності, дисциплінованості й відповідальності. А ще треба вміти швидко зреагувати, прийняти рішення. Це величезне навантаження, але водночас і велике задоволення від успішного результату.

Не кожен може бути бухгалтером. Потрібні такі риси характеру як витримка, урівноваженість, стійкість до стресів.

Зараз я, наприклад, контролюю відвантаження готової продукції (а це від 20 до 29 тонн щодня), працюю з контрагентами, перевіряю оплату, роблю звірки, контролюю заборгованість...

Загалом усі контрагенти у нас відповідальні, стосунки з ними налагоджені давно, оплату вони проводять вчасно. Якщо й виникають якісь нюанси, то здебільшого з технічних причин. За кілька днів усі вони вирішуються. Звісно, щодня доводиться спілкуватися з людьми, включати логіку, знаходити найоптимальніші шляхи усунення проблем.

Шановні бухгалтери ПП «БіАГР», ТОВ «Білагро» та всієї Білоцерківської ТГ!

Певно, в Україні не знайдеться відповідальнішої професії, ніж професія бухгалтера. Бо навіть за незначну помилку у фінансовому звіті, за невчасно зареєстровану податкову накладну чи збій у роботі електронного документообігу на бухгалтера чекають величезні штрафні санкції. Тож ця професія вимагає зібраності, відповідальності та дисциплінованості.

Без сумніву: саме від професійності бухгалтера значною мірою залежить успішний розвиток підприємства.

Щороку 16 липня українські бухгалтери відзначають своє професійне свято. Його запровадження на офіційному рівні свідчить про важливість цієї професії та велику відповідальність, покладену на бухгалтерів.

Прийміть нащириші вітання та побажання з нагоди Дня бухгалтера. Бажаємо вам міцного здоров'я, благополуччя, щастя й розуміння в родинах, подальших успіхів у роботі та задоволення від неї.

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «БіАГР»,

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «БіАГР»!

Мені дуже подобається моя ділянка роботи, а коли задумуюся, яке величезне у нас підприємство, скільки продукції воно виготовляє й поставляє ледь не по всьому світу, то усвідомлюю неабияку гордість від того, що я теж причетна до цього.

Ольга Григорівна Городнича, бухгалтер із послуг:

– Майже 30 років я працювала бухгалтером у ТОВ «Шишаки-Будкомплекс», а 2007 року перейшла в «Білагробуд». У 2008 році, коли було створено «Білоцерківську агропромислову групу», стала працювати тут.

Я контролюю розрахунки з організаціями, які надають нам послуги. Робота мені подобається, особливо ж задоволена колективом.

Мабуть, мені щастить на гарних людей, бо й у Шишаках, де я раніше працювала, теж був чудовий колектив. Кожній людині потрібні не лише зарплата та увесь соцпакет, а й повага, розуміння, щоб було з ким словом перекинутися, щоб керівництво цінило як професійні якості, так і результати роботи... Усе це є на «БіАГРі». Інколи навіть дивуюся: такий великий колектив, і так вміло підібрані працівники, особливо керівники. Усі професійні, неконфліктні, тактовні, людяні.

Одне слово, роботою я задоволена. Інакше не їздила б щодня за 40 км з дому й додому. Щоранку доводиться виїжджати о 6.40, а повертатися вже після 18.00. І так 18 років... 1 липня я досягла пенсійного віку, та вирішила ще трохи попрацювати.

Тетяна Григорівна Титаренко, бухгалтер:

– Я прийшла на ПП «БіАГР» 26 листопада 2002 року, а до цього працювала в Красногорівській філії «Полтаваобленерго», ще раніше – в колгоспі «Жовтень» і КСП «Ім. Шевченка».

Звісно, мимоволі порівнюю, як ми працювали раніше і як зараз... Тоді всі операції ми виконували вручну, на величезних паперових «простирадлах»... Часто по кілька разів перераховували суми, коли вони не сходилися бодай на копійку. Зараз комп'ютери й сучасні програми значно полегшили бухгалтерську працю, хоча інколи теж трапляється, що шукаємо копійку.

Якщо ж порівнювати роботу бухгалтера на великому й маленькому підприємствах, то вона майже не різниться. Принаймні, обсяги навантаження на одну людину. На маленькому підприємстві єдиний бухгалтер відповідає за системи та процедури всього бухгалтерського обліку, веде всю звітність. На великому підприємстві обов'язки бухгалтерів чітко розподілені. Але ж обсяги роботи тут значно більші! Лише вдумайтеся: наше підприємство щодня отримує та переробляє близько 300 тонн молока! В мої обов'язки входить отримати первинні дані, переробити різносторонню інформацію та сформувати її в бухгалтерську звітність.

Робота мені подобається, у нас гарний колектив, шанобливе ставлення до підлеглих з боку керівництва.

Алла Михайлівна Лиходід, бухгалтер:

– У січні цього року виповнилося 20 років, як я працюю в «Білоцерківській агропромисловій групі». Правда, починала я 2001 року заготівельником сировини, два роки їздила й збирала молоко по селах, а потім звільнилося місце в бухгалтерії, тож перейшла сюди.

Коло моїх обов'язків – це розрахунки: обробляю приходні накладні, дефектовки на запчастини, за якими роблю списання по виробництву... Так, документів багато, але якщо ретельно і вчасно виконувати роботу, не створювати завалів, то нічого важкого немає. І те, що спочатку робилося важко, після кількох спроб забирає зовсім небагато часу. Якщо людина «дружить» із цифрами, нічого страшного немає.

Загалом бухгалтерія вимагає самодисципліни. Тут важлива будь-яка дрібниця, будь-яка деталь. Усе має бути правильно, вивірено, точно, щоб сходилося «копійка в копійку». Мимоволі звикаєш робити все ретельно й на совість! Я свого часу закінчила Полтавський кооперативний технікум і працювала в кооперації (було колись таке собі «Білоцерківське госпрозрахункове торгове підприємство»). Свою роботу люблю й дорожу нею: на ПП «БіАГР» створені чудові умови праці, тут гарний колектив, стабільна зарплата... Мене все задовольняє!

Записала Зінаїда МАТЯШОВА.

У Балаклії, Рокиті й Корнієнках шукали квітку папороті

Закінчення. Початок на стор. 1

Назва цього дня доповнилася ім'ям Іоанна Хрестителя (Предтечі), день народження якого збігався з купальським святом. Після введення нового стилю літочислення дата пересунулася на 7 липня. А більшість язичницьких традицій, які не мають жодного стосунку до християнства, залишилися.

Сучасні люди сприймають свято Івана Купала просто як можливість відпочити на природі, та все ж дотримуються деяких традицій: плетуть і пускають на воду вінки, розпалюють багаття, водять купальські хороводи...

До найменших дрібниць...

Яскраві купальські гуляння з виступами самодіяльних артистів, різноманітними розвагами, купальськими вогнищами, конкурсами та забавами відбулися й у Білоцерківській ТГ. Сектор культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради запланував проведення одразу трьох свят: у Балаклії, Рокиті й Корнієнках. Останнє, правда, перенесли на вихідний день 10 липня.

Театралізоване дійство «Віночки заплітайте, на Купала поспішайте» на березі річки Псьол у Балаклії почалося о 20.00. Організатори (працівники культури, небайдужі жителі Балаклії, Колосівки, Білоцерківки та інших сіл) попрацювали на славу й за порівняно короткий час підготували насичену програму, в якій було задіяно багато учасників: дітей, молоді, людей старшого віку. Глядачів теж зібралося чимало – попри робочий день.

Приємно вразило те, що організаційні моменти були продумані до найменших дрібниць, тож несподіванок, які зазвичай псують навіть наймасштабніші дійства, не виникало.

Працівники ТОВ «Білагро» напередодні покосили траву та впорядкували територію, де відбувалося свято. А працівники відділу благоустрою виконавчого комітету сільської ради провели світло та встановили ліхтарі. Бібліотекарка Лідія Іванівна Ісаєнко, яка чудово знає народні традиції, подбала, щоб вони були якнайточніше дотримані. Жінка надала свій власний національний одяг, рушники тощо. Крім того, принесла з дому рибу, з якої на багатті зварили напрочуд смачну юшку.

Загалом успіх будь-якого заходу забезпечують самовіддані ентузіасти, які, не рахуючись із особистим часом, власними проблемами, спрямовують усі свої сили й творчий запал на громадські справи. А коли таких ентузіастів збирається хоча б кілька, то справа неодмінно стає виграшною.

Варто відзначити завідуючого Колосіївським СК Миколу Васильовича Требуха, відповідального за купальське багаття: чоловік склав його так майстерно, що воно миттю спалахнуло на радість присутнім. Розпалював вогнище старійшина художньої самодіяльності Балаклії Микола Петрович Михайлець. Анатолій Васильович Вільховий погодився зіграти роль Нептуна, і володар морів у його виконанні вийшов напрочуд переконливим та колоритним. А роль знахарки дуже вдало й дотепно виконала Валентина Петрівна Лиходід.

Почалося свято з театралізованого дійства за участю відьом, русалок та інших святково-казкових персонажів. Дівчата, як і годиться, уквітчували опудало Марени, готуючи до символічного весілля з Купалом.

Дуже вдало та гармонійно вплітались в сценарій художні номери у виконанні вокальних ансамблів «Співаночка» і «Водограй» Балакліївського СБК (художній керівник Юрій Михайлик), які виконували українські народні та купальські пісні. Солістки Марина Парфенович і Наталія Плаксюк розчулили глядачів і зірвали шалені оплески. А танцювальний колектив «Кумоньки» (Білоцерківський СБК, художній керівник Світлана Грищенко) додав дійству неабиякого драйву.

Не залишили байдужими глядачів дотепний виступ гумористки Катерини Василівни Шарай та сольна танцювальна композиція від юної виконавиці Лесі Грищенко.

Ведучими свята були Тетяна Філенко і Юлія Захаренко. Присутні залюбки долучалися до участі в конкурсах, а переможці отримували призи. Правда, декому подарунки перепали просто так: на святі нагородили чоловіків на ім'я Іван. Утім, таких виявилося небагато...

Заступниця Білоцерківського сільського голови Любов Петрівна Луць привітала присутніх і подякувала організаторам, артистам та всім причетним до свята. Слова особливої вдячності вона адресувала спонсорам – Миколі Петровичу Захаренку й Ганні Федорівні Кіндзері. Саме завдяки їм усі бажаючі скуштувати козацький куліш та рибальську юшку. Залишається додати, що куліш варив Петро Іванович Цикало, а юшку – депутатка сільської ради Любов Андріївна Лобанова.

Завершилося свято, як і годиться, дискотекою. Її провів ще один ентузіаст своєї справи – Сергій Таран.

Погода не зіпсувала свято

Театралізоване свято у Рокиті мало назву «Ця чарівна Купальська ніч». Його планували провести теж під відкритим небом – біля будинку культури, та несподіваний короткочасний дощ зіпсував ці плани.

Однак зірвати саме свято примхливій погоді не вдалося: організатори й працівники відділу благоустрою дружно та швидко позаносили до приміщення лавки, які попередньо розставили на вулиці, й провели свято на сцені.

– Готуючись до свята, ми проводили репетиції і на сцені, й на вулиці, тому артисти не розгубилися та провели захід на належному рівні, – розповіла завідуюча Рокитянським СБК В. М. Осіпова.

Правда, глядацька зала будинку культури ледь вмістила всіх бажаючих: глядачі приїхали з Попового, Корнієнок, Зубанів та інших сіл сусідніх громад.

Повторимося: світ тримається на ентузіастах, залюблених у свою справу. Такі люди є й у Рокиті. Сценарій свята написали директорка СБК Віта Миколаївна Осіпова та художній керівник СБК, учителька музики Рокитянського ЗЗСО І–ІІІ ступенів Марина Володимирівна Олійник. Вони ж узяли найактивнішу участь у підготовці заходу, згуртувавши навколо себе учасників художньої самодіяльності, школярів, небайдужих жителів села.

Дійство розгорталося навколо пошуку квітки папороті. Ролі закоханих юнака й дівчини майстерно виконали зовсім юні артисти-аматори – школярі Володимир Рак і Тетяна Недосвітій. Щоб зміцнити своє кохання, героєві доводиться долати різноманітні перешкоди, зустрічатися з чортом (його роль уміло презентував теж учень – Дмитро Штанько), русалками (випускниці школи Марго Крупа, Настя Грищенко, Віка Михайлець) та іншою «нечистю».

Цікавою була сценка за участю відьом. Спочатку четверо відьом (їх зіграли Людмила Штанько, Валентина Книш, Наталія Кащенко та Марина Грищенко) вирішили потрапити в Рокиту на свято, задля цього навіть замаскувалися та вдягнули на голову вінки. Аж раптом пронизливий свист головної відьми сповістив про початок відьомського шабашу, й до чотирьох «героїнь» приєдналися ще восьмеро відьом. Усі разом вони виконали танець із мітлами, й неабияк «завели» залу.

Сподобалася глядачам і сценка «Травниці», під час якої жінки-знахарки (Лариса Жалій, Марія Головчанська, Марина Гришко і Людмила Штанько) дотепно, з гумором розповідали про цілющі властивості рослин.

Театралізовані сценки перемежовувалися з купальськими піснями, піснями про кохання та ліричними танцями у виконанні учнів Рокитянського ЗЗСО й учасників танцювального ансамблю «Рокитянські молодички».

А по закінченню театралізованої композиції присутні вийшли на вулицю, де розпалили традиційне вогнище й улаштували святкову дискотеку. Її підготував, організував та провів Сергій Себастян.

Окрім ентузіастів, знайшлися в Рокиті й спонсори. ПП Олександр Володимирович Федина й керівники ФГ «Явір» Іван Миколайович та Роман Іванович Семуки вирішили хоча б частково компенсувати творчі зусилля артистів і підготували для кожного подарунок: школярі отримали шоколадки, а дорослі аматори – продуктові пакети.

Потужний заряд позитиву

А ось у Корнієнках підготовка заходу в основному лягла на плечі завідуючої сільським клубом Ніни Іванівни Хохлової. Однак жінка не розгубилася, залучила в помічники своїх рідних та друзів і таки організувала справжнє свято.

Відбулося воно на стадіоні поряд із клубом і мало назву «Дива Купальської ночі». Глядачів зібралося чимало, причому приїжджих із сусідніх сіл було навіть більше, ніж жителів Корнієнок.

Н. І. Хохлова вирішила дещо осучаснити відому російську народну казку про царівну-жабу. В ній Жаба сама змушена шукати собі жениха, що зрештою їй удається. Крім цього персонажу (її роль виконала Юлія Мацько) та Івана царевича (Артем Хохлов), у постановці були задіяні Водяниця з Кікіморою (Ірина та Юлія Личак). А ведучими свята були Тетяна Цикало й сама Ніна Хохлова.

Доповнювали театральну постановку художні номери у виконанні учасників вокального ансамблю «Натхнення» й танцювального колективу «Колорит». Особливо сподобався глядачам ліричний дівочий танець із купальськими віночками. До речі, вінки дівчата сплели власноруч із живих польових квітів.

Кульмінацією свята стало розпалення вогнища, яке невдовзі зібрало навколо себе в дружньому хороводі майже всіх присутніх і запалило в їхніх серцях радвсний святковий настрій. Насамкінець завідуюча клубом провела дискотеку.

Свято Івана Купали – веселе, колоритне і, мабуть, саме тому одне з найулюбленіших у народі. Усі, хто цього року долучився до його відзначення, не лише відпочили на природі, а й отримали потужний заряд позитивних емоцій. Що не кажіть, та прадавні народні традиції таки мають магічну силу!

Зінаїда МАТЯШОВА.

М. П. Михайлець розпалює купальське вогнище.

Рокитянські відьми зачарували глядачів.

Виступає вокальний ансамбль «Водограй».

Учасниці танцювального колективу «Кумоньки» й зав.сектору культури і туризму Наталія Лук'янець.

Марія Дембська: «Моліться Богу і дбайте за Україну!»

Серед наших ювілярів поважного віку іноді зустрічаються особливі люди. Спілкуючись із ними, розумієш: їхні головні риси – мудрість, розсудливість, доброзичливість і душевний спокій.

Коли з кожним днем стає все важче виконувати буденні справи, вони не скаржаться, нікого не винуватять, нікого не ображають, вони пробачають усім геть усе… Вони якось по-особливому цінують життя, яке з кожним днем усе швидше втікає від них. Їм потрібно встигнути: розповісти, поділитися, дати настанови, благословити…

Марія Антонівна Дембська з Білоцерківки одразу погодилася зустрітися з журналістами. Та на подвір'ї її господи нас зустріли лише двійко гусей і галасливий песик. Зрештою, через деякий час, спираючись на два ціпки, помалу вийшла з хати й господмня, запросила нас у галерею й закомандувала:

– Відкрийте оцю банку, налийте собі компоту й попийте з дороги! Це з винограду компот, я сама закривала…

Старенька живе одна, підняти щось важке вона не може, дати раду на подвір'ї – теж. Гусей годує біля порога, запасається для них водою в каструльках, яка від спеки стає зеленою, пересувається по двору з двома ціпками, проте з оптимізмом заявляє: «Аби не гірше!»

Перші поразки й перемоги

Вона народилася в Білоцерківці, на Кручі, 22 липня 1941 року: через місяць після початку війни. Її мама дала життя п'ятьом діткам, та лише троє вижили: двоє братів, 1932 і 1934 років народження, і вона, наймолодша. Жили разом із бабусею, батька Марія Антонівна не пам'ятає.

– Спочатку ми жили в Пряченому, в маминій хаті. А потім перейшли до бабусі, звели після війни нову хату. Тоді хати будували всім миром. Мій дядько (батьків брат), Іван Якович Онищенко, був майстровитим, він нам дуже допомагав.

У Білоцерківську школу Маша Онищенко ходила із задоволенням. Які розваги були в тодішньої дітвори? Клуб, який розташовувався в нинішньому приміщенні сільської ради. Там крутили вечорами фільми та влаштовували танці під грамофон. Але якщо танці для молоді були безплатними, то за кіно доводилося платити. І недешево: 1 рубль – великі на той час гроші. За роботу в колгоспі грошей не платили, зараховували лише трудодні, які потім компенсували зерном із урожаю, тож Маші частенько доводилося вселякими хитрощами та умовлянням випрошувати у мами грошей на кіно.

Найулюбленішим предметом у школі була для Маші математика. Велику роль у цьому зіграла її вчителька Катерина Андріївна Нечай, яка зуміла прищепити дівчині любов до чіткої логіки, тригонометричних формул, алгебраїчних рівнянь. Тож 1958 року після закінчення 10 класів Маша вирішила вступати на фізмат Полтавського педінституту. Усну й письмову математику дівчина здала на четвірки, фізику – теж, але підвела російська мова, й Маша не пройшла за конкурсом. Пільг для сільських абітурієнтів тоді не було, більше того, молодь усіляко намагалися залишити на селі, щоб було кому працювати в колгоспах. Як плакала Маша, коли правильну відповідь у задачі їй зарахували як помилку!

– Будь-який школяр знає, що коли добуваєш корінь, може бути дві відповіді: зі знаком «плюс» і знаком «мінус». А мені зарахували це як помилку! Щоб спеціально знизити оцінку.

Шукати справедливості було марно. Маша повернулася в Білоцерківку й улаштувалася працювати на пошту. Напарницею молодої листоноші була Ольга Іванівна Се-

М. А. Дембська.

мергей, мама її подруги Надії. Саме вона десь дізналася, що в Києві відкрився геологорозвідувальний технікум, студентам обіцяють стипендію 36 руб. Тож наступного року подруги поїхали в столицю випробовувати удачу. Здали документи, склали три екзамени й повернулися додому чекати виклику.

– Пам'ятаю, я в череді пасла кози. Коли хтось біжить і розмахує поштовим повідомленням: «Ви поступили! Вас викликають на навчання!» Як я зраділа: це була перша моя серйозна перемога!

За роки навчання Марія здобула перемогу й на особистому фронті: вона вийшла заміж за однокурсника, уродженця Гомельської області Віктора Дембського.

– Найрозумніший, найсерйозніший, найсимпатичніший із усіх наших хлопців дістався мені. Пощастило! – вважає Марія Антонівна.

Повернення на Полтавщину

На переддипломну практику студенти їздили в Казахстан, у польові експедиції, які займалися пошуком уранових родовищ. 1961 року була створена Східно-Українська геологорозвідувальна експедиція (СУГРЕ), й після успішного захисту дипломів 1962 року шість випускників технікуму у складі СУГРЕ поїхали за розподілом у місто Макінськ Цілиноградської області Казахської РСР.

То був час, коли тисячі радянських хлопців і дівчат на заклик партії й уряду їхали освоювати цілину, шукали нові родовища у геологічних експедиціях. Вони не зважали на відсутність побутових зручностей, терпляче зносили хвороби, спеку й холод. «Будем жить в поселке мы пока что небогато, чтобы все богатства взять из-под земли!» – звучав із динаміків бадьорий голос молодого Кобзона. Подружжя Дембських теж сповна відчуло на собі всі «принади» життя в палатці й романтику роботи геолога. Та Марія ніколи не падала духом. Про неї можна було сказати крилатою фразою з відомого фільму: «Активістка, комсомолка, спортсменка, нарешті, вона просто красуня!»

1963 року сім'я поповнилася первістком Сашком, а ще через два роки народилася дочка Галинка. 1966 року центральний офіс СУГРЕ перемістився в село Розсошенці під Полтавою, переїхали сюди й Дембські.

Експедиція була молода, її працівники – теж. Усім фахівцям будували квартири, усіх забезпечували житлом, поряд зводили об'єкти соцкультпобуту: дитячий садочок, медпункт, стоматкабінет, спортмайданчик, клуб, магазини. Поступово життя налагоджувалося. Сім'я Дембських одержала трикімнатну квартиру по вул. Геофізичній, 5. Чоловік тижнями пропадав у відрядженнях, працював на газо-нафтових свердловинах.

– Я все життя займалася спортом. У школі грала у волейбол, баскетбол, їздила у Багачку на змагання з легкої атлетики. У Казахстані разом із чоловіком бігала на лижах, посідала призові місця. Коли переїхали в Розсошенці, продовжувала брати участь у спортивних змаганнях. Непогано грала в шахи, навіть стала чемпіоном Полтави серед жінок. А серед чоловіків виборола І місце з легкої атлетики, є така дивна грамота в мене…

Лише одне бентежило активну й непосидючу жінку: нерівність в оплаті праці. Зарплата її чоловіка була значно вищою, хоча обоє викладалися на повну й працювали однаково. І тоді Марія Антонівна вирішила здобути вищу освіту.

Здобула нову перспективну професію

Упродовж трьох років мати двох малолітніх дітей навчалася на загальнотехнічному факультеті Полтавського інженерно-будівельного інституту. Вдень – звичайна робоча зміна, а ввечері – за парту в інститут. А потім вступила на заочне навчання в Харківський інститут радіоелектроніки, який закінчила ще через три роки. Тоді спеціальність «інженер-програміст» була в дивину, адже перші електронно-обчислювальні машини (ЕОМ) тільки-но з'являлися на підприємствах. Вони були енерговитратні, займали величезну площу, дуже повільно працювали (причому на перфокартах або магнітних плівках), потребували великої кількості обслуговуючого персоналу й часто виходили з ладу.

На всю Полтаву єдина ЕОМ була на заводі «Електромотор», у СУГРЕ про таку техніку навіть не мріяли. Перед студентами ХІРЕ висунули умову: працювати лише за спеціальністю. Тож задля успішного завершення свого навчання Марія Антонівна була змушена покинути геофізику й влаштуватися в обчислювальний центр заводу «Електромотор».

– Там я була інженером-програмістом, потім працювала у відділі матеріально-технічного постачання, у відділі енергетиків, була заступником начальника з виробництва...

Марія Дембська була помітною людиною на заводі, фахівцем своїй справи, її всі знали й поважали. Програмісти-електронники та ще з досвідом роботи були тоді на вагу золота, техніка стрімко оновлювалася, впроваджувалися нові види ЕОМ, кожен відділ великого підприємства переходив на електронне оброблення документів, тож роботи вистачало.

Непоправна втрата

1991 року після досягнення «польового стажу» чоловік вийшов на пенсію й поселився в рідній для Марії Антонівні Білоцерківці: напередодні подружжя придбало там хату. Дружина приїжджала сюди на вихідні.

– Ми почали обживатися на новому місці: чоловік відремонтував хату, звів один сарай, другий, завів хазяйство. Почали копати колодязь. І тут трапилася трагедія: Сашенька, синок наш, загинув…

Жінка надовго замовкає, переводячи подих і витираючи сльози… Потім, зібравшись із силами, продовжує:

– Колодязь нам копав один чоловік із Кута. Я отримала на заводі наперед зарплату, щоб розрахуватися з майстром. Ми з сином приїхали разом у село, коли вже вечоріло. Я попросила його віднести гроші майстрові. «Мамо, може, я завтра піду?» – питає мене синок. Це були останні його слова…

Мати наполягла, щоб син відніс гроші звечора, бо наступного дня зранку Сашко мав їхати в Полтаву.

Додому син не повернувся. На ранок його знайшли на трасі побитим і непритомним. Повезли у Великобагачанську лікарню, потім у Миргород…

– А після цього наснився мені сон. Синок звертається до мене: «Мамо, коли мене анатомували, я був іще живий!»… Уявляєте? Це мені кара на все життя, – гірко зітхає старенька.

У 90-ті роки пішов розвал економіки, зв'язки з підприємствами обірвалися, наші електромотори почали масово вивозити в Польщу. На пенсію Марія Антонівна вийшла у 56 років: щоб поступитися місцем молодим. Квартиру в Розсошенцях подружжя продало й остаточно облаштувалося в Білоцерківці. Тримали кіз, вирощували птицю, в домі завжди було вдосталь м'яса, яєць, молока, сиру. Було чим пригостити гостей: дочку із зятем і маленьким онуком, які приїздили до них із Харкова.

– Чоловік мій дуже любив кіз. У нас їх було чимало, інколи й десятеро на сезон. Піде він, бувало, їх пасти, ляже з ними у тіньочку, й відпочиває…

Сусіди

Уже восьмий рік, як Марія Антонівна вдова. Живе самотньо, дочка не часто навідує стареньку. Опікується жінкою соцпрацівниця Ганна Іванівна Назаренко, яка приходить до неї за графіком тричі на тиждень. Допомагає в хаті прибрати, на городі бур'ян пополоти, зібрати на картоплі жука…

А ще допомагають Марії Антонівні сусіди: Надя Кравчун та її мати Марія Романівна. Вони частенько навідують літню жінку, забезпечують її хлібом, купують інші продукти. Вдячна старенька й сусідці Валентині Зленко, яка щиро та повсякчас їй допомагає, при потребі викликає лікаря. Марія Антонівна називає її дочечкою: Валентина народилася в один день із її сином. Старша за віком сусідка Людмила Стеценко неодноразово рятувала жінці домашніх тварин, уміло роблячи їм уколи.

Дуже тепло відгукується Марія Антонівна про вже колишнього сусіда Олександра Кордубана: вона «за звичкою» продовжує звертатися до нього з різними проханнями чи проблемами, й він ніколи не відмовляє.

Окрему подяку М. А. Дембська просить висловити сусідам Світлані й Віктору Кібальникам. Коли в неї пропала гуска, ні до кого було звернутися за допомогою. Та Світлана й Віктор одразу кинули свої справи й пішли шукати пропажу. І знайшли!

Прощаємося. Зичимо Марії Антонівні здоров'я, терпіння, всіляких гараздів. А вона знову пригощає нас на дорогу компотом і дякує за цікаву газету: «Спасибі, що душу вкладаєте у свою роботу!» І кричить нам услід:

– Моліться Богу за здоров'я всіх, і моє теж… І дбайте за Україну!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Поради

Чим різняться «хлопчики» й «дівчатка»

Літо – сезон масового споживання природних вітамінів. Дієтолог Світлана Фус радить збільшити кількість овочів і фруктів у раціоні до 400 г на добу. При цьому все ж варто надавати перевагу овочам, а не фруктам, які містять у надлишку фруктозу.

Та які овочі обрати? Чим вони корисні? Розповімо про два поширених, але, на жаль, недооцінених овоча.

Уже згадана Світалана Фус звертає увагу на кабачок. Він містить калій, необхідний для роботи серця (особливо у спеку), каротин (поліпшує зір) та ще цілу низку корисних елементів.

А ще в кабачку є харчові волокна і вода, які необхідні для нормальної роботи кишечника. Це особливо важливо для людей, які мало рухаються, ведуть сидячий спосіб життя. Позитивно діє клітковина й на мікрофлору кишечника: збільшує кількість корисних бактерій і пригнічує ріст умовно патогенних. Крім того клітковина зв'язує холестерин і жовчні кислоти в кишечнику та виводить їх із організму, зменшуючи ризики атеросклерозу і утворення каменів у жовчному міхурі.

Кабачок – один із найдієтичніших овочів, який практично не містить протипоказань. Його можна давати немовлятам уже з 6 місяців. Дієтолог радить споживати цей корисний овоч вагітним, людям похилого віку, хворим, які мають проблеми з травною системою.

З кабачків можна приготувати справжнє розмаїття страв: млинці, котлети, запіканки, супи, рагу і навіть варення. Кабачки можна запікати з сиром, готувати на грилі й на пару, фарширувати…

Другий овоч, який вартий уваги – болгарський перець. Не всі знають, що він містить більше вітаміну С, ніж смородина й цитрусові. Вживання солодкого перцю сприяє метаболізму й травленню. Та й салати без перцю зовсім не те.

Проте треба вміти вибирати перець для тих чи інших страв. У багатьох овочів існують «хлопчики» й «дівчатка». Є вони й у перцю.

Щоб дізнатися, якої статі болгарський перець, просто переверніть перчинку. Якщо у неї 4 сектори – це жіночий тип. Якщо 3 – чоловічий. Допоможе розібратися й форма перцю: «хлопчики» витягнутіші, а «дівчатка» ширші й коротші.

Перець жіночої статі набагато солодший і м'якший. Крім того він соковитіший. Його краще вживати свіжим: у вигляді нарізки, салатів, але в рагу або до м'яса краще не додавати – страва вийде дуже рідкою.

Представники чоловічої статі кисліші й твердіші. Тому вони відмінно підійдуть для консервації, рагу та інших страв, що вимагають термічної обробки. Добре їх фарширувати. Загалом і в сирому вигляді вони смачні, але не настільки, як болгарські перці жіночої статі.

Ще одна цікава відмінність: у перців-хлопчиків набагато менше насіння. Тож якщо берете перець для посадки, вибирайте дівчаток.

Варто додати, що найбільше корисних вітамінів і мікроелементів біля ніжки болгарського перцю, яку ми часто зрізуємо й викидаємо. А ще чим важчий перець, тим він соковитіший.

Смачного!

Надія Кузьменко працювала телятницею, їздовою,

Переважна більшість людей уникає змін у своєму житті (навіть якщо це зміни на краще). Люди бояться невідомого, адже ніхто не знає, що чекає на них попереду. Тому часто не наважуються розірвати нещасливі стосунки й почати нові, залишити ненависну роботу та знайти іншу, обрати нові перспективні можливості. Вони знаходять тисячі причин, щоб не вчитися, не розвиватися…

Н. Г. Кузьменко.

70-ті роки. У Корнієнки привезли пошту. Ліворуч (із ручкою й папером) – Надія Григорівна.

Еволюційні психологи вважають, що страх змін «закрався» в нашу ДНК тисячі років тому, коли первісні люди були надзвичайно вразливими до небезпек. І хоча за роки еволюції ми перетворилися зі «здобичі» чи «жертви» в найнебезпечніших хижаків, цей первісний страх живе в нас і досі.

Лише небагато людей готові відмовитися від стабільності та врівноваженості, щоб ризикнути й спробувати щось нове: переїзд на нове місце проживання, нову роботу чи хоча б новий образ або колір волосся.

Згідно з останніми дослідженнями, люди, які не лякаються змін, які тривалий час залишаються активними й постійно отримують нові знання, довше зберігають ясний розум і довше не старіють. Та й у професійній сфері досягають вагомих здобутків.

До школи пішла в 9 років

Певно, жителька с. Корнієнки Надія Григорівна Кузьменко теж багато чого досягла б у житті, якби народилася в інший час та отримала іншу освіту. Але ж долю не вибирають: вона сама обирає нас. Надії Григорівні «дісталося» воєнне дитинство, а в школу дівчинка пішла в 9 років… Однак усе своє життя жінка була сміливою та відчайдушною, енергійною, оптимістичною та доброзичливою.

Народилася Надія Григорівна 20 липня 1936 року в с. Корнієнки. Вона була третьою, найменшою дитиною в родині колгоспників Григорія Омеляновича і Катрі Кирилівни Корнієнків.

– Мені було чотири роки, коли почалася війна. Тато пішли на фронт, а мама з дітьми лишилися в окупації, – згадує жінка. *– 1942 року сестру Ольгу (вона з 1925 року народження) вивезли в Німеччину, ми лишилися втрьох: мама, брат Григорій 1929 року народження і я. 1945 року повернувся з війни батько, а невдовзі й сестра.*

Того ж 1945 року Надійка пішла до першого класу. Оскільки в Корнієнках була лише початкова школа, навчання продовжила в Мостовівщині. А після закінчення 7 класів стала працювати в колгоспі.

– Брат був на фермі обліковцем, а потім поїхав учитися на ветеринара. Мене він порекомендував на своє місце, але обліковцем я була недовго: завфермою взяв та й вирядив мене, узяв свого племінника, – продовжує далі жінка. *– А я пішла у бригаду їздовою – працювала коло волів. Тоді волами виконували майже всі роботи в колгоспі: я й орала, й сіяла… Волів було багато в колгоспі, я вже й не згадаю, скільки. І їздових було чимало… Потім біля телят 8 років працювала: випоювала, вигодовувала їх, а влітку за Псьол пасти їздила. А тоді захворіла, то пішла в ясла (тоді ж казали не «садік», а «ясла») вихователькою.*

«Піду пошту носити»

На той час Надія Корнієнко вже вийшла заміж і змінила прізвище на Кузьменко. З уродженцем с. Шпирни Олексієм Петровичем Кузьменком дівчина познайомилася в Корнієнківському клубі на танцях. Молоді люди зустрічалися майже три роки, а в лютому 1961 року побралися. Спочатку переїхали до свекрів у Шпирни, потім – до тещі в Корнієнки, зрештою, купили хату в Корнієнках і стали жити окремо. Чоловік працював трактористом, а дружина – вихователькою.

– Ясла розташовувалися в звичайній хаті на бригаді, – згадує пенсіонерка. *– Дітей була одна група: може, 15 чоловік, а може, й більше. Крім мене, працювали дві няньки й кухарка.*

Вихованням підростаючого покоління у 50—60-х роках минулого століття не надто переймалися. Тож вихователька з освітою 7 класів просто наглядала за дітьми: гуляла з ними на свіжому повітрі, водила до ставка, після обіду вкладала спати…

– Якось я почула, що наша листоноша збирається в декрет, і кажу бригадирові: не хочу в яслах працювати, піду пошту носити, – веде далі Надія Григорівна. *– І стала я працювати листоношею. Пошта була в Мостовівщині, а кореспонденцію я носила в Дігтярі й Корнієнки. Тоді люди багато передплачували газет і журналів, листи писали. Часто торбу таку налигаю, що й не піднімеш, а коли розношу пошту за два дні (якщо попередньо був вихідний), то все в сумку не поміщається: ще й у руках треба щось нести.*

Попри труднощі, Надії Григорівні подобалася її робота: доброзичлива й співчутлива, вона щиро цікавилася життям односельців та при потребі допомагала їм. Листоноша постійно спілкується з людьми, ледь не першою дізнається про радість, горе чи проблеми. До всього, працівникам пошти давали службові велосипеди, тож пішки долати великі відстані й носити в руках важку торбу не доводилося.

Саме тоді серед працівників пошти стали ширитися чутки, що тих, хто не має повної середньої освіти, звільнятимуть. Щоб не втратити улюблену роботу, Надія Григорівна в 35 років сіла за шкільну парту й закінчила 11 класів. Після робочого дня жінка поспішала не додому, а в Попове, де на той час працювала вечірня школа.

– Носила пошту я 8 років, а тоді почула, що в Корнієнках відкриватимуть окреме поштове відділення, – веде свою розповідь далі Н. Г. Кузьменко. *– Два місяці я навчалася на курсах у Полтаві, а коли повернулася, то дізналася, що відкриття відділення відкладають. А мою кореспонденцію розділили між трьома листоношами, роботи мені немає! То я два роки працювала помічником начальника пошти в Мостовівщині. А в 1973 році таки відкрили пошту в Корнієнках, і я стала її начальником. Пошта розташовувалася біля контори, там працювало 4 листоноші.*

Іван Величко приїхав у Рокиту з дружиною

Радянська ідеологія нав'язувала думку, що в СРСР усі громадяни мають рівні права та можливості. Насправді успішне майбутнє людини залежало від багатьох факторів, зокрема й місця народження.

Місто Іршава. Листівка 1940 року.

1963 рік. Весільне фото Івана та Лідії Величків.

Західна Україна була (і, на жаль, залишається й зараз) відносно бідним регіоном, який потерпав від безробіття. Тож працьовитим людям нічого не лишалося, як постійно їздити на заробітки. І якщо зараз заробітчани із Західної України мігрують в основному у Європу, то в радянські часи бригади здебільшого мовчазних, обвітрених на сонці чоловіків із загрубілими руками й незвичною для Сходу України говіркою можна було зустріти по всьому неосяжному Союзу: на півночі Росії й у південних областях України, за Уралом і в Закавказзі… Будівельників-західняків охоче брали на роботу керівники колгоспів: ті погоджувалися жити в далеких від комфорту умовах, за роботу просили небагато, зводили споруди на совість і відносно швидко, адже поспішали заробити копійку й повернутися додому. А перепочивши деякий час у колі рідних, знову їхали на заробітки.

Житель с. Рокита Іван Юрійович Величко добре знає, що таке заробітчанство. Чоловік народився 27 липня 1936 року в селищі Довге в передгір'ї Карпат. Напередодні Другої світової війни ця територія належала Чехословаччині, 1945 року увійшла до складу Української РСР як Іршавська округа (згодом район) Закарпатської області.

У родині було п'ятеро дітей, тож батьки – Юрій Іванович і Софія Іванівна – докладали чимало зусиль, щоб одягти, взути, нагодувати їх. Закінчивши школу й відслуживши в армії (служити йому довелося аж у Сибіру – в Омській області), юнак приєднався до бригади земляків і подався на заробітки. Спочатку був підсобником, та придивляючись до вправних рухів старших майстрів, поступово освоював пермудрощі різних професій: муляра, столяра, теслі, покрівельника…

85-річний чоловік уже й не згадає, коли і в яких місцях йому довелося працювати, які роботи виконувати. Проте добре пам'ятає, що 1963 року зводив житлові будинки в одному із сіл на Кіровоградщині. Там юнак познайомився зі своєю майбутньою дружиною Лідією: разом із подругами дівчина приїхала на сезонні роботи з Білорусі й полола в колгоспі буряки.

Симпатична й бідова Ліда одразу запала Іванові в серце. Він теж сподобався дівчині. Як довго тягнулися години роботи і як швидко минали побачення після напруженого робочого дня! Закохані вирішили більше ніколи не розлучатися й розписалися прямо там, на Кіровоградщині.

Було це 28 серпня 1963 року. Коли ж закінчилися сезонні роботи, Ліда поїхала з Іваном на Закарпаття, де вони відгуляли «справжнє» весілля: із гостями, кораваєм, білим платтям і фатою.

Однак у рідному селі Іван Величко затримався недовго: треба було заробляти гроші, щоб утримувати сім'ю. Він знову вирушив на заробітки, тільки цього разу дружина поїхала разом із ним.

Певний час молода сім'я жила в Білорусі, там у них народилося двійко дітей: 1964 року – Надія, 1965 – Галина. Однак безробіття й безгрошів'я знову погнали подружжя на заробітки. Дівчат залишили на бабусю Софію, а самі їздили по всій країні. Третю дитину – сина Івана – Лідія Величко народила 1967 року в Грузії, де на той час вони з чоловіком працювали.

Обоє мріяли знайти «тиху гавань»: місце, де можна жити разом із дітьми, де буде житло, постійна робота, а значить, упевненість у майбутньому.

– Моя сестра Маруся працювала на заробітках у Рокиті й вийшла там заміж. Вона й порадила нам осісти у цьому селі, – розповідає Іван Юрійович. – *Я приїхав до неї, зустрівся з головою колгоспу, він запевнив: роботи в колгоспі хоч відбавляй, пообіцяв допомогти облаштуватися.*

Так 1967 року Велички з трьома дітьми опинилися в Рокиті, купили стареньку хату та стали обживатися. Обіцяної допомоги від колгоспу багатодітна родина не дочекалася, тож чоловік і дружина почали самотужки зводити новий будинок: працювали, не покладаючи рук, заощаджували на чому тільки можна, відкладали кожну копійку на будматеріали…

Єдине, чим допоміг колгосп – направив Івана Юрійовича на курси трактористів, і за два місяці він отримав нову професію. Правда, спогади про роботу в колгоспі «Маяк комунізму» в чоловіка не вельми приємні. Він говорить, що йому здебільшого доводилося працювати з отрутохімікатами, обробляючи поля гербіцидами від бур'янів та

поштаркою і навіть... вихователькою в яслах

«Там люди, й мені стає веселіше»

18 років Н. Г. Кузьменко очолювала Корієнківське поштове відділення, аж поки 1991 року не вийшла на пенсію.

Особливо не нахвалиться Надія Григорівна Дашею: нещодавно дівчина отримала водійські права й тепер при потребі возить бабусю на автомобілі.

Телятниці колгоспу «Вітчизна». Н. Г. Кузьменко стоїть у центрі.

Однак довго скучати їй не довелося: неподалік від оселі Кузьменків жили чоловіків племінник Володимир Гума та його дружина Неля. Коли 1991 року в подружжя народилася старша донечка Наташа, а через шість років – іще одна, Даша, Надія Григорівна звично кинулася допомагати. По-суті, вона виняньчила дівчат: доглядала за ними, коли батьки були на роботі, годувала, купала, а коли підросли – водила в школу й забирала.

Дівчата виросли, вивчилися й повернулися в Корнієнки. Наталя вже має свою родину й двійко дітей: Мишка та Мілану. Вона живе окремо від батьків, але на тій же вулиці: якраз навпроти будинку Надії Григорівни.

1994 року Н. Г. Кузьменко поховала чоловіка й відтоді живе сама. Однак її щодня навідують Володимир та Неля Гуми, а також їхні діти й онуки: приносять поїсти, допомагають по господарству, а головне – спілкуються з нею, підтримують морально. Чоловікові родичі замінили літній жінці власну родину.

– Ноги в мене відмовляють. По хаті я пересуваюся з двома ціпками, по двору – на ходунках, а коли Даша за мною приїжджає, іду з одним ціпком, а вона мене під руку веде, – розповідає старенька. *– Даша щотижня возить мене на службу в церкву: там люди, й мені стає трохи веселіше.*

Велика родина Гумів, а також уся громада щиро вітають Надію Григорівну Кузьменко з 85-річчям та бажають щастя, здоров'я, довголіття й усіляких гараздів. Із роси та води Вам, шановна іменинниці!

Зінаїда МАТЯШОВА.

й трьома дітьми

55 років потому, 2018-й рік. Подружжя вшановують на Дні села Рокита.

різноманітними засобами від шкідників. Дружина ж працювала в колгоспі різноробочою: у городній ланці, на фермі, загалом куди пошлють.

...Новий просторий будинок Велички зводили п'ять років: п'ять років після виснажливої роботи у колгоспі чоловік і дружина самотужки виконували звичні їм будівельні роботи, вили своє гніздечко. Наймолодший син Валерій народився 1973 року вже новій хаті.

Діти виросли й розлетілися, наче пташенята. З батьками мешкають найстарша дочка Надія та її чоловік. Галина живе в Корнієнках, Іван і Валерій – в Амурській області Російської Федерації.

Іван Юрійович має восьмеро онуків та семеро правнуків. Вони живуть у Полтаві, Хоролі й Російській Федерації.

– Раніше сини з родинами приїжджали до нас раз на рік, та останнім часом спілкуємося з ними лише по телефону, у вайбері, – журиться Іван Юрійович. *– Сподівався, що хоча б на мій день народження приїдуть, але кордон закритий через карантин.*

Сестри Марусі вже немає на світі, та живе в Рокиті найменша сестра Ірина, яку теж «завербувала» Маруся. Тож за святковим столом обов'язково збереться чимало рідних.

Шановний Іване Юрійовичу! З нагоди Вашого 85-річчя прийміть найщиріші вітання від жителів усієї громади. Вони бажають Вам міцного здоров'я, активного довголіття, шани та поваги оточуючих, оптимізму й надії на краще.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Що треба знати учасникам ринку землі

Україна посідає шосте місце в світі за покладами корисних копалин і перше – за кількістю орної землі.

Попри це, наша країна пасе задніх за розміром ВВП на душу населення та за рівнем життя пересічних громадян. Чи не тому, що власники найбільшого нашого багатства — землі — донедавна не мали права ним розпоряджатися? І ось із 1 липня 2021 року в країні стартував ринок землі.

В Україні 42 млн га аграрних угідь. На переважну частину — 41 млн га — з 2002 року поширювалася дія мораторію на продаж. Дві третини останніх — 27 млн га — це земельні ділянки (паї), розподілені у 1990-х роках серед 6,9 млн працівників колгоспів та колгоспних пенсіонерів. Тепер на ці ділянки поширюється гарантоване Конституцією право: «володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю». Під забороною купівлі-продажу залишаються державні та комунальні сільськогосподарські землі.

Утім, за десятиліття, коли українці не мали законодавчої можливості бути повноцінними розпорядниками своєї власності, вони розучилися почуватися господарями та мають чимало запитань і навіть побоювань щодо земельної реформи.

Ми зібрали відповіді на найпоширеніші запитання щодо земельної реформи, які пропонуємо вашій увазі.

Переважне право

2 липня директор Департаменту агропромислового розвитку Полтавської ОДА Сергій Фролов та заступниця начальника Головного управління Держгеокадастру у Полтавській області Людмила Остапенко провели брифінг щодо початку реформи ринку землі.

Сергій Фролов розповів, хто має переважне право викупити земельну ділянку. *«Це громадяни, які набули земельні ділянки для ведення фермерського господарства в 1991 році на праві довічного успадкування володіння землею, з 1992 по 2002 рік — на праві постійного користування та з 2002 року — які переоформили ці права у права оренди землі,* — зазначив він. — *Ці категорії громадян можуть викупити земельні ділянки з розстрочкою до 10 років без проведення земельних торгів. Щоб оформити договір на покупку землі, яку обробляє, фермер має звернутися до ради громади, на території якої розташовані ці землі. Заявнику необхідно виготовити технічну документацію, отримати кадастровий номер і лише після цього подати заяву до громади щодо викупу земельної ділянки».*

У разі купівлі ділянки з розстроченням платежу право власності переходить до покупця після першої сплати.

Закон дозволяє придбати не більше 100 га землі. З 1 січня 2024 року можуть купувати землю як громадяни України, так і юридичні особи-резиденти України — не більше 10 тис. га.

Високі ціни

Із 1 липня 2021 і до 1 січня 2030 року ціна земельної ділянки сільськогосподарського призначення має бути не меншою її нормативної грошової оцінки. Така норма впроваджена, щоб убезпечити селян від скуповування їхніх земель за безцінь. Середня НГО по Україні становить близько 1000 американських доларів за 1 га.

Отримати витяг про НГО можна онлайн. Для цього слід зайти на Публічну кадастрову карту, ввести кадастровий номер своєї ділянки та обрати замовлення витягу у вікні інформації про земельну ділянку. Щоб отримати витяг, потрібно зареєструватися через електронну адресу або ж мати електронний цифровий підпис.

Утім, є ще один фактор, який впливає на формування ціни — це експертна грошова оцінка, тобто ринкова ціна. Вона залежить від розташування ділянки (довкола великих міст чи в сільській глибинці, біля траси чи біля водойми і т. д.).

Як заявив на брифінгу Сергій Фролов, ціна на землю та орендна плата за землю на Полтавщині — одні з найвищих по Україні. Так, середня оцінка земель на Полтавщині складає 30 тисяч гривень за гектар (тобто понад 1000 $).

«На Полтавщині велика конкуренція на ринку землі. Наша область завжди вирізнялась однією з найвищих орендних плат в Україні. Однозначно, запровадження ринку землі вплине на рівень орендної плати», — додав Сергій Фролов.

Кадастровий номер

В Україні прискореними темпами відбувається інвентаризація землі. Починаючи з 2004 року, всім земельним ділянкам незалежно від форми власності присвоюються кадастрові номери.

У разі переходу права власності на земельну ділянку від однієї особи до іншої, виникнення інших, крім права власності, речових прав на земельну ділянку, зміни речових прав на земельну ділянку, інших відомостей про неї кадастровий номер не змінюється. У разі поділу чи об'єднання земельній ділянці/земельним ділянкам присвоюються нові кадастрові номери.

У багатьох пайовиків право власності на землю є лише на паперових носіях. Їх легко підробити, тому варто подбати про оцифровку документів через нотаріуса або державного чи приватного реєстратора. На жаль, існує чимало випадків, коли одна й та ж ділянка має кількох «законних» власників.

Якщо ви є власником земельної ділянки, то насамперед перевірте, чи присвоєно їй кадастровий номер. Він має бути вказаний у державному акті на землю. Після цього зайдіть на сайт Держгеокадастру, виберіть розділ «Публічна кадастрова карта» та введіть у полі пошуку кадастровий номер. Відомості про ділянку з'являться на екрані, або ж сервіс повідомить, що інформація відсутня.

Якщо відомостей не знайдено, необхідно звернутися до сертифікованої землевпорядної організації. Це особливо актуально для власників паїв, які отримали державні акти до 2004 року, до впровадження Державного земельного кадастру.

У разі, якщо до 1 січня 2025 року власник невитребуваної земельної частки (паю) або його спадкоємець не оформив право власності на земельну ділянку, він вважається таким, що відмовився від одержання земельної ділянки. Тому отримання кадастрового номера земельної ділянки, яка вже належить особі на підставі державного акту про право власності на землю, але в якому відсутній кадастровий номер, є необхідною умовою для реєстрації самого права власності на земельну ділянку.

Якщо плануєте продати землю

Навіть якщо ваша ділянка перебуває в довгостроковій оренді (а наразі це 60% полів країни), ви маєте право її продати. Однак в орендаря існує переважне право купити цю ділянку.

Передусім слід звернутися до нотаріуса, який і повідомить орендаря про ваш намір продати ділянку. За два місяці орендар повинен вирішити, купувати пай чи ні. Якщо ні, то землю можна буде продати іншому покупцю. Проте останній зможе повноцінно розпоряджатися землею без обтяжень, коли закінчиться договір оренди.

Якщо власник захоче продати ділянку, яка не передана в оренду і в межах якої не видані спеціальні дозволи на користування надрами, то продати ділянку можна буде за звичайною процедурою. Тобто можна шукати покупців серед знайомих або розмістити оголошення на профільних ресурсах.

Щоб оформити договір купівлі-продажу, потрібні такі документи:

- документи, що підтверджують право власності на земельну ділянку;
- витяг із Державного земельного кадастру;
- витяг із Державного реєстру прав;
- витяг із технічної документації про нормативну грошову оцінку, у разі продажу земельних ділянок сільськогосподарського призначення, виділених в натурі (на місцевості) власникам земельних часток (паїв);
- паспорти та реєстраційні номери облікової картки платника податків сторін договору;
- звіт про експертну грошову оцінку земельної ділянки;
- згода чоловіка/дружини на укладення договору, свідоцтво про шлюб або свідоцтво про розірвання шлюбу.

Перед укладанням угоди перевірте досьє свого потенційного покупця. Це ж має зробити й нотаріус. Він встановлює, скільки покупець має землі, чи не перебуває під санкціями і чи не підозрюється в терористичній діяльності, а також звідки в нього гроші на покупку. За результатами перевірки нотаріус складе протокол-резюме.

Іноземці не можуть купувати українські землі до ухвалення відповідного рішення на загальнонаціональному референдумі. Коли він відбудеться, невідомо.

Експерти радять

Якщо ділянка буде продана з порушенням переважних прав, то особи, які мають переважні права, зможуть у судовому порядку викупити її.

Якщо ділянку придбає особа, яка не має відповідного права (наприклад, буде перевищена дозволена концентрація землі в одних руках), то ділянку конфіскують і примусово продадуть на земельних торгах.

Спочатку фахівці прогнозували, що після відкриття ринку сільськогосподарських земель попит перевищуватиме пропозицію. Проте зараз можна сміливо стверджувати: землевласники не поспішатимуть із продажем землі. І недарма: на думку експертів, ринкові ціни на землю формуватимуться в Україні близько 1—3 років. Вони будуть значно вищими за нормативну оцінку землі й щороку зростатимуть на 7–10%. Відповідно, зростатиме й орендна плата, тож здавати в оренду ділянки буде вигідніше.

«*Українцям не варто поспішати продавати землю. Через п'ять років вона коштуватиме значно дорожче. Земля — це найкращий депозит. Вона завжди ростиме в капіталізації, зростатиме й оренда. Ціннішого ресурсу, ніж земля, немає»,* — заявив у одному з інтерв'ю міністр аграрної політики та продовольства України Роман Лещенко.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Бірки, ветерана праці, учасниці війни
БОДНАРЧУК
Ганни Іванівни;

жительки с. Говори, ветерана праці
КРИНДАЧ
Катерини Іванівни;

жительки с. Рокита
КРУПИ
Людмили Петрівни

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

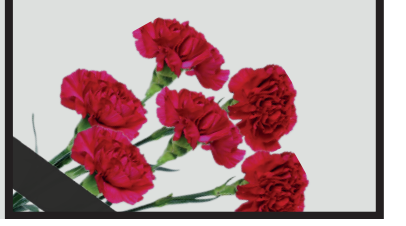

Дні народження відзначають члени нашої громади:

18 липня
ТАРАСОВ ВОЛОДИМИР СЕРГІЙОВИЧ
(с. Балаклія) – 70 років;
ТАТАРІН ЛЮБОВ ГЕННАДІЇВНА
(с. Красногорівка) – 60 років;

20 липня
КУЗЬМЕНКО НАДІЯ ГРИГОРІВНА
(с. Корнієнки) – 85 років;
ГОЛУБЦОВА ОЛЬГА МАКСИМІВНА
(с. Коноплянка) – 70 років;

21 липня
ШТАНЬКО МИХАЙЛО ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Рокита) – 60 років;

22 липня
ДЕМБСЬКА МАРІЯ АНТОНІВНА
(с. Білоцерківка) – 80 років;
КРАСЮК ІВАН ФЕДОРОВИЧ
(с. Коноплянка) – 70 років;

23 липня
ТЕСЛЕНКО МАРІЯ АНТОНІВНА
(с. Балаклія) – 70 років;
БЕХТЕР ОЛЬГА ОЛЕКСІЇВНА
(с. Рокита) – 65 років;

24 липня
ДЕМИДЕНКО ГРИГОРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(с. Попове) – 60 років;

25 липня
КОЗЛЕНКО УЛЯНА ТАРАСІВНА
(с. Рокита) – 85 років;

27 липня
ВЕЛИЧКО ІВАН ЮРІЙОВИЧ
(с. Рокита) – 85 років;
КРИВОШТА ПАВЛО ІВАНОВИЧ
(с. Бірки) – 60 років;

28 липня
КОЗАРЕНКО ОЛЕКСАНДР ІВАНОВИЧ
(с. Білоцерківка) – 60 років;

29 липня
МИКОЛАЄНКО КАТЕРИНА ФЕДОРІВНА
(с. Рокита) – 85 років;
СУПЛІНЧАК ГАННА ВАСИЛІВНА
(с. Балаклія) – 60 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають міцного здоров'я, миру, злагоди, добра, родинного затишку, Божого благословення. Хай і будні, й свята наповнюються прекрасним настроєм, радістю, теплом і любов'ю близьких людей, надією та оптимізмом.
Бажаєм роскоші і статку,
Жити в любові і достатку,
Простої доброти, тепла,
Щоб доля радості дала.
Щоб була вірність у коханні
Та всі здійснились побажання,
Негоди завжди оминали
Та у житті не заважали.
Щоб добрі янголи завжди
Вас прикривали від біди!

Зворушливий випускний у Рокитянському ЗЗСО

Як ми й анонсували в попередньому номері, 2 липня відбувся випускний вечір у Рокитянському ЗЗСО І—ІІІ ступенів.

У цей урочистий і хвилюючий день, що поєднує світлі надії й сум прощання, в Рокитянському СБК зібралися шестеро вчорашніх одинадцятикласників, їхні рідні, друзі й педагоги-наставники.

Ведуча свята, заступник директора з виховної роботи Ніна Віталіївна Большачкова щиро й зворушливо представила випускників. Цього року школу закінчили Антон Дебелий, Анатолій Гуненко, Андрій Семука, Марго Крупа, Анастасія Грищенко, Вікторія Михайлець. Заступник Білоцерківського сільського голови Світлана Василівна Козаренко побажала їм успіхів у самостійному житті та запевнила: вони молоді, перспективні, здатні втілити в реальність найсміливіші мрії.

На сцені – винуватці свята.

Загалом того вечора випускники почули на свою адресу багато теплих і добрих слів. Їх вітали розчулені батьки й учителі. А вони в свою чергу дякували за підтримку дорослим. Їм вони присвятили й напрочуд щемний та майстерно виконаний вальс. Не зайве додати, що постановку танцю здійснила талановита вчителька музики Марина Володимирівна Олійник.

Директорка Рокитянського ЗЗСО І—ІІІ ступенів Наталя Василівна Борблик вручила випускникам свідоцтва про повну загальну середню освіту.

Приємні емоції, святковий настрій, радісний сміх і сльози розлуки панували до самісінького ранку. А на сході сонця для шістьох рокитянських юнаків і дівчат почалося нове, незвідане, самостійне, доросле життя...

Дарина СОЛОДКА.

Майбутні першокласники попрощалися з дитсадком

Майбутні першокласники декламували вірші й обіцяли добре вчитися в школі.

Того ж дня, 2 липня, попрощалися з рідним закладом і вихованці випускної групи Мостовівщинського закладу дошкільної освіти «Сонечко».

Ми всі родом із дитинства. А значить – із дитячого садка. Він є частиною безтурботного і радісного життя майже всіх малюків.

Випускний бал у дитячому садку – одне з найперших свят, що знаменують перехід дітей на новий щабель життя.

У «Сонечку» врочисто відсвяткували прощання з дитсадком. Краса чарівних дівчаток у бальних платтячках, елегантність хлопчиків-кавалерів у костюмах та чудово, зі смаком прибраний зал милували всіх, хто був присутній на святі.

Хвилюючі моменти не залишили байдужими ні батьків, ні гостей свята. Кожне слово, кожен віршик випускника були пронизані любов'ю, вдячністю за роки, проведені в дитсадку, а в очах батьків іскрилися сльози, коли їхні діти виконували пісні прощання з дитсадком.

Малюки зверталися зі словами подяки до всіх, хто дбав про їхнє щасливе

дошкільне дитинство, давали обіцянки вихователям та батькам добре вчитися в школі.

Випускний бал пройшов цікаво і весело. Яскраве підтвердження того – бурхливі емоції всіх його учасників. Сподіваємося, що незабутнє враження від свята залишається у наших випускників на все життя!

Я. І. ЯКИМЕНКО,
дирекор ЗДО «Сонечко».

Особливим дітям – особлива увага!

У кінному центрі.

У Білоцерківській громаді в пріоритеті завжди було піклування про дітей, адже все починається саме з них, їхньої освіти й розвитку.

На нашій території проживають і особливі діти, які найбільше потребують підтримки та захисту.

Цього року реабілітаційні послуги дітям із особливими потребами надавалися в м. Миргород (2 дітей) та м. Полтава (9 дітей). На базі цих комплексних центрів реабілітації діти отримали повноцінні послуги фізичної, психологічної та педагогічної реабілітації.

Полтавський міський центр комплексної реабілітації для осіб із інвалідністю – сучасна установа, фахівці якої працюють із застосуванням найновішого обладнання, ефективних методів корекції та розвитку, сприяють оволодінню дітьми необхідними знаннями та вміннями, допомагають підготувати їх до інтеграції в соціум. Тут зокрема використовують кінезотерапію, мозочкову стимуляцію, адаптивну фізкультуру, масажі тощо.

Попри те, що діти з нашої громади потрапили до центру вперше, жодного дискомфорту, за словами батьків, ніхто не відчув: директор центру Тетяна Леонідівна Ісаєва й працівники закладу приймали дітей із надзвичайним теплом. Щоранку діти прокидалися зі словами, що хочуть швидше потрапити до центру.

Цікавим та новим методом, який використовують полтавські фахівці, є анімалотерапія, зокрема іпотерапія. Поїздку до кінного центру здійснили й діти нашої громади. Вони покаталися на конях і поспілкувалися з тваринами, в результаті чого отримали купу позитивних емоцій.

Ю. М. ФЕЛОНЕНКО,
директор центру надання соціальних послуг.

Отримали чудові емоції

Батьки дітей із особливими потребами дуже дякують Білоцерківському сільському голові Іванові Васильовичу Лещенку, директорці Полтавського міського центру комплексної реабілітації для осіб з інвалідністю Тетяні Леонідівні Ісаєвій та всім працівникам центру за надану нашим дітям можливість оздоровитися.

Щиро вдячні й водіям та фахівцям із соціальної роботи, які були задіяні у підвезенні. Наші діти після відвідування центру отримали всі необхідні послуги і навіть більше. Та головне – вони отримали чудові емоції!

Дякуємо!

Батьківський колектив.

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Миргородського району. Віддруковано у друкарні "ПКЛ" вул. Чехова,12-а, м. Вінниця. Тел. (0432) 55-63-97.
Розповсюджується безплатно. Тираж 2400 прим. Замовлення № 2121414. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua